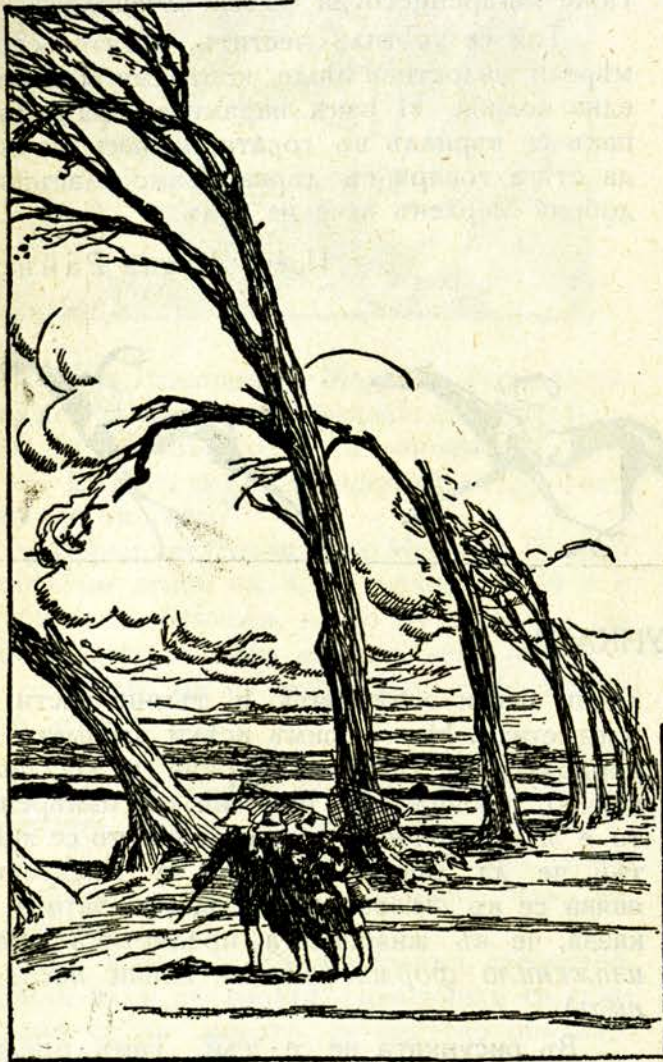
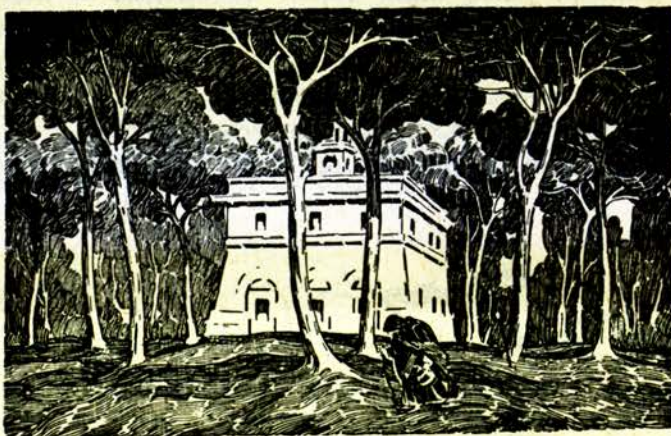

ката. Художникът е изрисувал *ездачи*, които препускатъ коне. Лицето на ездача е представено като бѣло петно, заградено съ чърта (*контуръ*): нѣма ни очи, ни уста, ни носъ. Но рисунката не ни се вижда празна: главата е сложена точно, човѣкътъ се е навелъ надъ коня и ние знаемъ, че той има и

уста, и носъ, и очи. Затова пѣкъ рисува-чѣтъ е предалъ нѣщо друго, което се много мжчно предава на картина: *движеннето*. Изрисуванигъ коне тичатъ, подхвърлятъ на-

Предъ чучура

Рисунка съ перо

горе ездачитъ, дигатъ прахъ съ нозетъ си. Тъ се *движатъ*.

На друга рисунка виждаме, какъ *рибари*, нарамили мрежи, се връщатъ отъ риболовъ. Макаръ че небето е предадено само съ чърти, ние се досѣщаме, че времето е облачно и вѣтровито. Вѣтрътъ люшка и прегъва дърветата, па и самитъ рибари сж наведени. На една рисунка отъ нашия художникъ *Владимиръ Димитровъ* — *Майстора* виждаме съ

Лисици

Рисунка съ перо

едри чърти представена *горичка* съ една бѣла сграда подъ дърветата. Прегърбена бабичка отива съ кърчагъ за вода. Земята е нарисувана само съ успоредни чърти, но пакъ се познаватъ сѣнкитъ, що хвърлятъ дърветата: чъртитъ тамъ сж по-гъсти. Листата не сж нарисувани единъ по единъ; и листовината е предадена съ успоредни криви чърти, но тѣ сж нахвърляни тѣй, че усѣщаме, какъ